

JUNIORII CULTURII DE SÂMBĂTĂ

Noiembrie 2015

Editori:

Mihai Robert LUNGU

Daria STEMATE

Leontina GRIGORESCU

SUMAR :

1. Daria STEMATE – Mândrie
2. Iuliana Elena DUMITRAȘCU – Despre o parte a fericirii
3. Laura Andreea STOICA – Orice tichie visează să se schimbe în tiară
4. Leontina GRIGORESCU - Cum vrei tu
5. Diana DĂSCĂLESCU – Poem
6. Alina PREDA – Toamna prin alți ochi
7. Ionela Cristina MILITARU – Limite
8. Mihai Robert LUNGU – Iluzia unității
9. Tiberiu NIȚĂ – Noroc sau muncă?
10. Roxana Florentina CLOPOTARU – Umbre de urme

1.Daria STEMATE – MÂNDRIE

A căzut o frunză dintr-un copac

Și m-a mirat drumul lung până jos.

Am mai văzut frunze moarte sau

căderi, dar asta m-a mirat tare.

Iar apoi... același copac a mai pierdut una.

Și-ncă una, apoi alta mai închisă.

Dar el nu s-a clintit ci a continuat să stea

drept.

Puteam jura și juca la pariu că l-a durut

Și că suferă mult săracul după ele.

Am mai văzut copaci care-și pierd frunzele sau

care stau drepti, dar ăsta m-a făcut curioasă.

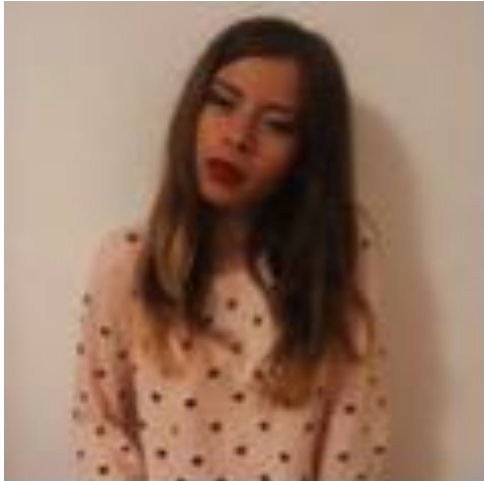
Păi pierdea repede duzinele de veștejituri

Si-apoi sutele.. sutele de suflete sau măcar bucăți.

Sunt sigură că plângea și suferea amar, tocmai pentru că stătea

prea drept..

2. Iuliana Elena DUMITRAȘCU – Despre o parte a fericirii

„Ai grijă de tine, copilul meu urât!” Ultimele lui cuvinte parcă îmi răsună în minte și acum. Au trecut câteva luni bune de când nu l-am mai văzut așa cum l-am cunoscut prima dată. Pare-mi-se că s-a pierdut în lumea sa plină de regrete, că s-a distanțat de tot ce credeam că îl face fericit. Dar eu? Pe mine ce mă face fericită? Să fie oare zâmbetele pe care reușesc să le aduc pe fața prietenilor mei? Nu poate fi doar atât. Mi-ar fi imposibil să trăiesc într-un întuneric infinit. El însă mi-a spus scurt și răspicat că fericirea e doar o stare de moment pentru care nu merită să faci vreun efort. Și el ca și mine suntem nedumeriți și e posibil că și mulți alții au fost și încă sunt. Pentru fericire, pentru acele câteva clipe merită să ne dăm ani din viață, să facem tot ce ne stă în putință. Sentimentul de fericire nu vine niciodată neînsoțit, la fel cum nu poate fi niciodată uitat. De-a lungul vieții fericirea vine sub diferite forme: copiii ni se nasc, întâlnim marea iubire, bunica se însănătoșește, reușim în cariera propusă ori salvăm vieți.

Așa se face că ieri, pe când stăteam singură în camera mea și reciteam în tăcere o carte, descoperită acum mult timp am găsit îngroșată o propoziție: „Omul cel mai fericit e cel care-i face fericiți pe cât mai mulți oameni”. Eu mă regăsesc aici și el poate că s-ar regăsi dacă ar ști să citească printre rânduri.

Despre momentele fericite ale vieții noastre avem multe de spus, dar despre momentele triste putem umple pagini. Așa se face că ne aducem aminte cu drag de fericirea trecută, de starea entuziastă, de fluturașii din stomac și de liniștea apusă. Amintirile frumoase ne sunt aproape și ne rămân în inimi pururea. Amintirile mai puțin plăcute ne sunt lecții de viață de care alegem să ținem cont sau să le ignorăm.

Noi toți am reușit să facem pe cineva fericit. Unii prin felul lor de a fi, coplesitor; alții prin dorința de a umple golurile neputinței; eu prin dăruire sufletească și el prin propria durere. Fericirea fiecăruia are un nume, un dram de iubire și un prenume de „va fi bine”.

3.Laura Andreea STOICA – Orice tichie poate visa să se schimbe în tiară

Orice tichie poate visa să se schimbe în tiară. Mi-a plăcut atât de mult această afirmație a lui Victor Hugo, încât i-am oferit un loc de cinste în agenda mea, pe prima pagină, ca să o pot citi ori de câte ori o deschid. E atrăgătoare pentru că e contrară mersului societății. E fascinantă pentru că își permite prea mult, susținând ideea că omul mai poate visa. Unora li se poate părea o mare prostie pentru că prea sună a povești pentru copii, iar noi ne-am învățat că ce e prea frumos nu poate fi adevărat.

Teoretic, trăim într-un stat democratic, în care omul este liber să aibă propriile păreri privitor la orice, păreri pe care să le susțină și pe care să le urmeze. Practic, nimeni nu vrea să rupă rândurile, de teamă ca nu cumva să fie considerat ciudat sau fiindu-i frică de faptul că va trebui să gândească singur. Iar vocea turmei sună cam așa: n-ai să reușești de unul singur, trebuie să faci compromisuri, degeaba ești deștept dacă nu ai bani, ce ieși tu de la facultatea aia?

Ce ești tu? O simplă tichie... poate că părinții tăi nu îți permit trei vacanțe pe an și nici să îți cumpere mașină îndată ce ai făcut 18 ani. Poate că n-ai primit cadou de ziua ta ultimul model de Iphone, dar ai primit o educație frumoasă, ai fost învățat să ai bun-simț și respect pentru cei din jur, să nu mesteci gumă la oră și să cedezi locul tău unui om mai în vârstă. Ce ești tu? O tichie amărâtă... Lucrezi pe 800 de lei o lună întregă și ai un copil de crescut, întreținere de plătit... nu-ți permiți să-ți cumperi pentru tine nimic... dar ești un om care a ales să nu fure de la alții pentru a se îmbogăți pe sine. Paradoxul este că tu ești înzestrat cele mai frumoase virtuți și ești o simplă tichie, o Cenușareasă contemporană. Lumea te vede sărac și ești descurajat la fiecare pas... reușita, zic ei, nu-i va fi niciodată hărăzită unuia ca tine.

Ști ceva? Nimeni nu a spus că a trăi corect, civilizată, fără maimuțări înseamnă a trăi ușor. Dar în același timp, nimeni nu are dreptul să-ți fure speranțele, visurile, aspirațiile. Nu te mai lăsa descurajat de cei din jur! Tu ești unic, ești capabil, responsabil, poți îndura multe și poți ajunge acolo unde vrei. Doar să nu te oprești din a visa. Niciodată! Muncește din greu pentru visul tău frumos, pentru o Românie mai bună și nu-ți irosi niciun gram de energie pe nimicurile din jur, care au scopul de a ne îndepărta de la ideea de moralitate. Poate că pentru tine va fi de o sută de ori mai greu să ajungi tiară decât pentru unul care de când s-a născut se știe diademă. Dar asta nu înseamnă că nu e posibil. Nu te opri din visare! Visează că într-o bună zi oamenii vor fi egali în adevăratul sens al cuvântului, nu doar pe hârtie și nu renunța crezând că e cu neputință ca tu să schimbi ceva. Visează cât încă o poți face gratis, fără să plătești impozit și pe asta! Caută alți visători ca tine, căci prietenia cu ei îți va da putere și

curaj să lupți în continuare pentru adevăr. Viața, oricum e o luptă... Luptă visând, căci nu vei lupta în zadar. Nu te lăsa doborât! Vezi, nu mai ești o tichie, căci deja începi să strălucești precum o tiară!

4. Leontina GRIGORESCU – Cum vrei tu

E ziua în care... Nu vreau să fiu o oarecare, (chiar nu cred că cineva își dorește cu adevărat să fie) așa cum susține de ceva vreme „Zâmbărețul” din muzica românească, ci azi o să încerc să scriu despre ceva ce interesează pe toată lumea în ultimii ani, mai exact de când a încetat să mai fie ceva chiar atât de normal. Mda, mă gândesc la fericire.

Săptămâna ce tocmai a trecut m-a făcut să mă gândesc la cauzele care determină această stare de spirit atât de râvnită, dar și atât de greu de obținut. Vine din interior? Serios? Poate că într-adevăr asta e răspunsul, dar să fim sinceri, chiar suntem convinși de asta?

Totuși, ceva nu e în regulă cu afirmația precedentă, care e și un real clișeu. În primul rând, asta ar însemna că suntem absolute mulțumiți de noi și ne suntem complet autosuficienți. Putem să trăim fără părinți, fără frați, pe scurt fără familie, despre iubit(ă), soț/soție, nici nu mai are sens să amintesc. Rezultat: alienare la cote maxime, iar asta, în opinia mea, este o adevărată cascadorie înscenată pe post de încurajare.

De fapt, cred că avem nevoie de câteva lucruri pentru a ne declara fericiți, iar cel care primează este de departe temuta iubire. Și nu vorbesc doar despre iubirea demnă de filmele americane, ci și despre iubirea pe care o poți trăi atunci când îți cumperi un câine.

Vorbesc despre momentele fericite în care îți dai seama că iubești să faci ceva, despre dățile în care realizezi că nu mai poți să rezizi fără să spui cuvintele magice unei persoane. Da, poate că fericirea vine din interior, dar cu siguranță este determinată de ce se întâmplă în exterior.

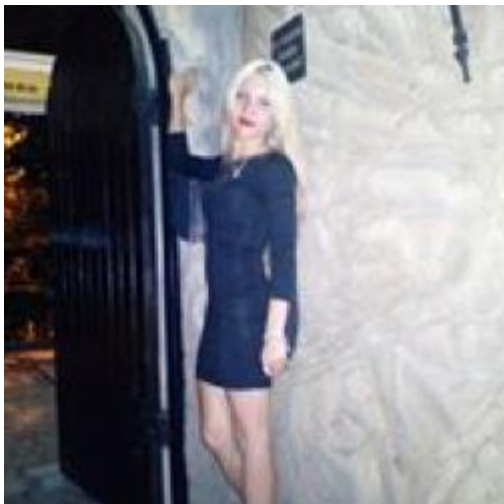
Este determinată de lucruri mici, de zâmbetele pe care le primești, de numărul de îmbrățișări pe care ești în stare să le aduni, de momentele asemănătoare cu cele dintr-un roman. Bucuria depinde de maniera în care ești învățat să trăiești.

Libertatea, viteza, adrenalina, muzica, curajul de a face lucruri nebunești, dar și priceperea de a aprecia lucrurile banale, poate toate acestea chiar sunt metode de a ajunge la fericire. Și de ce să nu fii realistă? E atât de fericit momentul în care știi că ai o întreagă ciocolată doar pentru tine! C'est magnifique!

O să vorbești despre fericire doar atunci când o să ajungi la un punct când ai fi în stare să dai tot ce ai, toată bucuria ta pentru a o dăruia altcuiva. Da, destul de complicat, dar totuși, asta e definiția fericirii, chiar dacă aș putea să fiu singura care gândește așa.

Poate că fericirea e așa CUM VREI TU să fie, până la urmă.

5.Diana DĂSCĂLESCU – poem

neliniștea

mă zăpăcește

nu beau niciodată

cât să mă satur

singurătatea e mai mare

de când urmez

calea spre isihia

am ochii prea umflați

ca să se-nchidă.

mai bine zbor peste crucea mea

în gând

uneori

sus este o ușă

mă teleportez

direct în miezul cuvintelor

cutremurul vine apoi

lava înghite ieșirea;

aici

rațiunea poate avea sfârșit

dacă nu-mi mai torturez sinele;

și rup ultimul fir de i

a

r

b

ă

.

6. Alina PREDA – Toamna prin alți ochi

Frunzele ruginii și aerul răcoros al toamnei se răsfrâng în valuri de melancolie în inima oricărei persoane, în sufletul fiecărui școlar, pentru că este un anotimp amorțit care te trezește la realitate din frumosul vis care se numea vacanță și te readuce în spațiul familiar al existenței tale, care se împarte între muncă și casă.

Așa să fie oare? Pentru marea majoritatea a oamenilor, răspunsul este afirmativ. Și pentru mine este la fel, iar realitatea gerului care ne învăluie treptat și a verdelui care se stinge învins mă copleșește precum o tristețe neînțeleasă, care nu are niciun motiv aparent, dar care totuși este acolo, prezentă, fără să o pot ruga să plece. Se mărește proporțional cu tăria vântului care usucă obrajii și ființa și se instalează desăvârșit, în timp ce soarele străpunge neputincios niște nori denși.

Tu ai acest sentiment la începutul lunii septembrie? Și dacă treci în clasa a XII-a, îl trăiești în intensitatea sa maximă, pentru că emoții puternice, speranțe timide și nesiguranță insistentă se cuibăresc în prima rază palidă de toamnă a soarelui și te cuprind încet, dar sigur, pe măsura ce stai tot mai mult în bătaia soarelui.

Dar nu putem privi aceste luni speciale ale anului și altfel? Nu spun speciale pentru că ar fi cele mai frumoase și deosebite, ci pentru că ne conferă o forță și o hotărâre pe care nu le primim decât de la acești copaci care se leagănă, învinși de galbenul ce-i cuprinde. Da! Este momentul schimbărilor, al noutăților, al unui nou început. Un început la școală, la serviciu un început pe plan personal, o transformare lăuntrică în bine.

Poți simți resursele bogate din interiorul sufletului tău pe care le-ai adunat pe tot parcursul verii, pe care le-ai alimentat cu distracție, voie bună și odihnă, care au fost binecuvântate de multă relaxare și liniște, astfel încât să te poți concentra mai bine ca niciodată pe ceea ce ai de făcut. Pentru că ai mintea limpede, clară. Pentru că oboseala din tot restul anului, sentimentul gol și rece de ciclicitate și de renunțare se evaporă ca prin farmec, iar peisajul monoton al toamnei, privit prin alți ochi, poate totuși să transmită multe. Mult optimism și multă hotărâre, iar noi, care anul acesta terminăm liceul, avem nevoie mai mult ca niciodată de tot ceea ce aerul rece al lunii septembrie ne transmite.

Tu cum alegi să privești toamna? Oh, frumusețea și căldura unui tablou de vară se scurg treptat în întuneric, dar vara din sufletul tău mai este acolo? Sau plăcuta liniște interioară,

intensa fericire a unor plaje întinse , fermecătoarea mulțumire a unor valuri zgomotoase și prețioasa relaxare a unor stele limpezi se sting și ele odată cu venirea toamnei exterioare?

7. Ionela Cristina MILITARU – Limite

De ce tot ceea ce e frumos încântă și ce e urât alungă? Răspunsul: pentru că nu știm să facem diferența între ceea ce vrem și ceea ce ne trebuie, negăm, pe cât posibil faptul că timpul este relativ, fericirea este doar a celor care o caută, iar frumusețea unui lucru se află în ochii celui care îl privește. Trăim într-o lume în care banii coordonează sufletele, credința este considerată mândrie, prejudecățile au fost ridicate la rang de artă, iar omul a devenit prizonierul propriei creații. Matematic vorbind, suntem destinați a fi o funcție ce tinde spre infinit, însă noi ne-am mulțumit întotdeauna cu minimul, suntem un „x” ce se zbate în anonim până când cineva destul de curajos și nu neapărat pregătit, îi dă valoare. Iar noi trebuie să acceptăm acest statut, pentru că acum rolul nostru a involuat, suntem priviți ca niște unelte menite să le ofere altora putere, să le aducă faimă și glorie. Cum ar mai fi tipărite manualele de matematică dacă nu ar exista necunoscute?

Dar, absolutul poate fi atins dacă impunem condiții de existență, dacă știm ce ne aduce împlinirea și cum o putem transforma în propria realitate. La fel ca într-o sală de teatru, pe un ton stăpânit, care nu tulbură liniștea celor din jur, dar în același timp impunător, trebuie să ne revendicăm locul pentru care am plătit, scaun ocupat de o persoană dezorientată, nesigură sau, dimpotrivă, rece și responsabilă de propriile acțiuni. Sau, dacă nu avem destul curaj, putem să stăm mai în spate, pe locurile ce nu exercită nicio atracție asupra spectatorilor, departe de luminile reflectoarelor și de fascinația măștilor. Posibil ai greșita impresie că un loc mai în spate e la fel de bun pentru că te ajută să vezi în ansamblu, să observi aspecte generale, greu de notat din primele rânduri. Nu te mai amăgi! Conștientizează acum, cât mai ai timp, că detaliile contează, ele te fac să atingi idealul.

Poate că până acum ai crezut că absolutul despre care scriam mai devreme este, la fel ca în concepția lui Eminescu, al oamenilor de geniu, al celor care se abandonează cunoașterii, care au uitat să caute armonia, înlocuind-o cu trăiri bazate pe expresia „totul sau nimic!”. Dar nu e așa. Infinitul e fericirea care se apropie de extaz, acel zâmbet molipsitor, starea de liniște deplină, de împăcare cu sine, momentul în care trăiești așa cum vrei, nu cum trebuie, în care ești capabil să renunți la viața ta pentru că deja ți-ai îndeplinit scopul suprem: acela de a oferi iubire. Pentru a putea trăi această stare pură, e nevoie ca tu să îți pregătești inima să te iubească mai întâi pe tine, să te privească așa cum meriți: ca pe un câștigător.

Învață-ți sufletul să zâmbească, să creadă în propriile forțe, să se bucure de ceea ce întâlnește pe parcurs, pentru că întotdeauna drumul va fi mai important decât destinația. Ai răbdare cu tine însuși, găsește-ți ritmul propriei melodii. Nu fii trist dacă la început totul este dezacordat,

orice operă de artă este compusă din imperfecțiuni, privitorul este încântat de originalitate, nu de stereotipie. Nu lăsa pe nimeni să îți considere sufletul o marfă, oferă-l doar celor care îi cunosc valoarea și o apreciază. Dar nu pe tot. Păstrează o parte pentru tine, o rezervă de fericire care să îți amintească mereu că TU ești cel mai important actor, tu ai puterea de a schimba decorul și personajele adjuvante. Nu te gândi la premii, singurele motivații care mișcă lumea de astăzi, ci la ceea ce dobândești din experiența trăită, la absolutul pe care, inconștient, îl atingi. Gândește-te că tu trebuie să fii propriul tău critic, trebuie să dai tot ce ai mai bun în fața ta, tu decizi dacă vrei să stai pe locul tău sau te mulțumești cu mai puțin.

Astfel, renunță la a fi o necunoscută și colorează-ți viața în nuanțe pentru a deveni o operă de artă ce va câștiga lupta cu timpul. Vezi în tine un învingător și sigur vei fi acceptat ca unul. Nu trăi în umbra nimănui, tu ești creat pentru a străluci. Și nu uita: opusul infinitului este tristețea, starea de renunțare completă, dezamăgire și detașare.

8.Mihai Robert LUNGU – Iluzia unității

Am venit pe această lume singur și tot singur am să plec. Nu, nu este vreo replică din telenovele, ci o axiomă în toată splendoarea sa. Oricât de greu de crezut ni s-ar părea, această lume este una egoistă și nu spun acest lucru datorită lipsei de altruism și empatie a unor persoane, ci efectiv datorită faptului că fiecare persoană face ce face pentru starea sa de bine și... cam atât.

Începând cu cel mai primitiv instinct de a mânca ultima prăjitură din farfurie, până la implicarea într-o relație ce presupune dragoste pură, totul este doar ca într-un final tu să te simți bine. Da, ne simțim mai bine când mâncăm pe săturate, când ne simțim iubiți și oferim ceva înapoi, dar tot pentru acel schimb de energie, care ne face să ne simțim bine, facem tot ceea ce facem.

Am încetat de ceva vreme să mă mai regăsesc în criteriile tipice de turmă precum: religie, naționalitate, rasă și lista poate continua de la genul de muzică pe care fiecare alege să-l asculte până la echipa favorită de fotbal. De ce? Fiindcă aceste divizări și categorisiri nu duc absolut nicăieri.

Este același instinct primitiv, care te face să mănânci ultima prăjitură, și în acest caz, care te face să te simți mai bine dacă faci parte dintr-un grup. Deși având o premisă neofensivă și total fiziologică, această nevoie de a aparține a separat și încă separă oamenii între ei, creând dezordine și ură în rândul lor.

Pentru ce? Pentru că nu aparținem cu toții aceluiași grup? De fapt, aparținem și ne numim rasa umană.

9. Tiberiu NIȚĂ – Noroc sau muncă?

Am găsit un trifoi cu 4 foi, o să am noroc? Sigur o să am, eu așa am auzit! Ce bine era să fii copil... Copil fiind eram mereu visător, doar un visător, dar am crescut, cineva trebuia să o facă și pe asta, nu? Și acum mă întreb, ce este norocul? Este o forță ce te binecuvântează să îți meargă bine pe orice plan decizi să întreprinzi o activitate? Oare? Prostii, prostii, norocul e nimic, norocul ți-l faci tu. Aud persoane spunând, în momentul în care reușesc să-și îndeplinească un scop, o dorință, cum că au avut noroc. Minciuni...

Norocul nu există, după cum spunea și Alexander Graham Bell: „Before anything else, preparation is key to success”... Și sunt întru totul de acord cu afirmația lui Graham pentru că, într-adevăr, în urma unei munci pe măsură apar și rezultatele mult dorite, și chiar dacă rezultatele nu sunt pe măsură, experiența și pregătirea practică pentru a-ți atinge obiectivul se acumulează, iar pe viitor atingerea unui scop va deveni un fleac. Iată un pic de înțelepciune...

Ce crezi că realizezi în momentul în care îți pui „destinul” în baza norocului, desigur și treaba cu „destinul” este un subiect discutabil, pentru că nimeni nu îți scrie viitorul și nimic nu se bazează pe noroc sau ghinion, ci doar pe acțiunile realizate de tine, acțiuni ce pot avea consecințe bune sau rele. Nu sunt trecut prin viață, cum se spune, nu am experiența unui adult, încă sunt doar un „puști”, dar am trecut și eu printr-o experiență a cărei consecință a fost rea, iar analizând situația am realizat că lucrurile puteau să decurgă altfel, dacă alegeam o altă rezolvare. Întotdeauna ai opțiunea de a alege, nimic nu îți este impus, nimic nu trebuie realizat într-un anumit fel, în ciuda repercursiunilor, întotdeauna ai de unde să alegi. Tu îți alegi jobul, soția, mașina, casa, facultatea etc.

Astfel că norocul, nu e noroc, e doar muncă, muncă și iar muncă. Mobilizator, nu-i așa? E ca și în cazul unui profesor cu renume, acesta nu ajunge profesor cu renume pentru că are noroc, sau la o școală bună pentru că a avut noroc să fie repartizat acolo, ci ajunge renumit într-o instituție de învățământ de calitate în urma muncii sale pentru a se face remarcat și de a deveni cât mai bun în ceea ce face. Mă gândeam să-mi caut un trifoi cu 4 foi într-una din zile și să-l port cu mine, oare voi avea noroc? Poate o să-l iau la bac, o să învăț ceva pe acolo și cu siguranță voi avea noroc să-mi „pice” ceea ce știu, doar am norocul la subraț. Cine știe, voi aplica la o facultate cu renume și n-o să mai învăț, doar o să am norocul în pânțele și sigur voi fi acceptat.

Vise, doar vise, poate privesc eu lucrurile prea obiectiv, dar încerc să fiu cât mai realist, iar „chestia cu norocul” nu prea se încadrează în normele veridicității, dar vorba aia „vom trăi și vom vedea”, cine știe, poate dă norocul peste mine pe zebră și o să mă trezesc președinte al Statelor Unite ale Americii, gata schimbat și la culoare...

10.Roxana Florentina CLOPOTARU – Urme de umbre

1. Orașul e mai gol

fără acei pași grei și zgomotoși...

Acei bocanci plini de noroi care merg în fiecare dimineață într-o singură direcție...

El încă e copil, are tălpile curate,

Dar mama, tata... bocancii lor s-au cam îngreunat...

Au avut și ei bucurii, dar demult...

Acum au rămas doar povești de spus la flacăra candelii...

Dar totuși, e el, e copilul...

Inima lui nu e ca perechea de bocanci care își curăță noroiul când trece printr-o băltoacă cu apă de ploaie,

Nu știe încă să schimbe vitezele atunci când gândul accelerează prea puternic...

Și merge singur la școală, pentru că mama și tata muncesc...

Trecerea de pietoni s-a cam șters, iar noroiul acela o acoperă și mai tare.

Încearcă să nu uite drumul spre locul în care se înfundă seara pe coș milioane de gânduri întrerupte.

Nu uită drumul, mai învață și alte străzi și hoinărește.

Însă, uită să vină de prea multe ori acasă, sau poate nu mai vrea...

Și-n lipsa lui, viteza se mărește... și frânele sunt cam uzate...

Pe coșul înfundat de gânduri, încearcă să intre cineva...

Și nu e niciun moș, nicio sanie... e umbra...

Umbra e ceva mai nou pentru el, n-a cunoscut-o încă...

E lucrul acela care avea mai demult tălpile curate...

Și când a crescut, a trebuit să urmeze același drum în fiecare zi,

Așa s-au îngreunat și bocancii ei... și s-a dus.

Dar el... tot hoinărește... N-a mai venit demult acasă...

Gândurile lui întrerupte zboară acum printre nori,

Și-n drumul ăsta, nu le poate opri,

Poate numai să speră că nu se va îneca niciun porumbel cu ele...

Și-acasă, acasă e la câteva străzi distanță...

Coșul cel plin de alte gânduri, pare c-a obosit... cedează.

Mama și tata deja nu mai pot fi văzuți... s-au pierdut în fumul chinuitor și amar...

După ce hoinarul aleargă împrăștiat prin labirintul străzilor înguste, ajunge acasă.

Și vede-atât: jarul roșu care aproape s-a stins.

Și din ruina coșului, ies două fantasme care cer îndurare cerului... două umbre.

Și le urmează-a treia, cea care venise mai devreme, când copilul se pregătea să exploreze hoinărește labirintul acelor străzi,

Cea care nu era nici moș, nici sanie... era umbră.

S-au înălțat ușor, fără să dărâme vreo frunză încruntată și obosită de vânt,

Sau vreo cărămidă din zidul aerului fumegând.

Și el, hoinarul, a rămas cu gândul...

Ochii i-au țintit spre pământ.

Acolo erau bocancii, parcă aveau deja primul strat de noroi...

Și nu mai erau multe până la umbră...

2. Și tu ai scris o carte – Cartea, pentru unii, poate că înseamnă un simplu cuvânt, un obiect pe care îl porți involuntar într-o geantă, doar așa, pentru că trebuie, însă pentru alții ar putea fi un întreg univers. Îmi place să cred că sunt mai mulți cei care o iubesc, cei care au rămas încă

acolo, în vechea și frumoasa lume în care mirosul paginilor bătrâne te convinge că trebuie să ajungi cât mai repede la coperta din spate. Să simți că fiecare filă te învăluie într-un vârtej de vise, de dorințe, să fii unic. Și nu e chiar atât de greu, totul e să simți plăcerea. Există acele momente în care nu mai știi ce să faci, rămâi cu gândul într-un anume loc și te plictisești. E inevitabil, tuturor ni se întâmplă, însă numai noi decidem cât de des are voie să se producă acest efect. Nu e deloc plăcut să ai o stare de monotonie, să fii îngândurat, dar există un medicament care cu siguranță funcționează, cartea. E singura care poate ajuta pe cineva să înțeleagă lucruri atât de importante despre experiențe pe care le-a trăit sau de care trebuie să se ferească în lunga călătorie care încearcă să își păstreze o viteză constantă. Cea mai frumoasă pledoarie pentru carte e acel moment în care un adolescent citește oarecum plictisit. La început e totul normal și încă nu simte acel ceva, dar e de ajuns să treacă de pagina în care își face apariția un suflet ce schimbă toată acțiunea. Și-atunci, fără să ceară voie cuiva, se îndrăgostește... și-ar vrea să afle totul, să fie el cel care conduce viețile personajelor, să poată să schimbe într-o secundă lumea... cea pe care Dumnezeu a creat-o din nimic. Și tot din "nimic" a fost creată și cartea, dar un altfel de nimic, care apare atunci când sufletul se apucă să scrijească pe o bucată mototolită de hârtie tot ce simte și tot ce ar vrea să simtă... Există atât de mulți scriitori care au creat opere minunate, care au făcut ca gândurile lor să schimbe destine și să contureze fire care dădeau semnale că vor să se deșire. Și când te gândești că acei scriitori sunt oameni, la fel ca tine, parcă te cuprinde o ușoară invidie, și-ai vrea să fii și tu ca ei, să depășești o anume condiție. Și indiferent că te bucuri de proză sau de vers, acolo undeva, în încrângătura sufletului tău, simți că acel "nimic" se umple cu tot felul de sentimente frumoase, care de fiecare dată sunt altele.

În România, mulți oameni au înțeles care este adevărata valoare a noastră și care sunt diferențele între condițiile noastre abia după ce au lecturat și au încercat să înțeleagă "Luceafărul" lui Mihai Eminescu. Deși este o operă lirică, ea expune o adevărată poveste, o poveste din care multe suflete au înțeles că nu e cu puțință să atingi condiția omului de geniu. Poți numai să lupți cu această idee și eventual să muncești pentru a ajunge cât mai aproape de autorealizare. Hyperion era atât de complex, geniul absolut căruia dragostea i-a cerut să renunțe la ceea ce îl făcea pe el să fie special. Să spunem că Hyperion este cartea, iar noi, un fel de Cătălina... suntem oamenii simpli, încercăm să înțelegem fiecare lucru care se întâmplă în preajma noastră, iubim și dezvoltăm numeroase teorii. Peste planul tridimensional în care miliarde de suflete trăiesc împiedicându-se de niște imagini neclare, se așterne la un moment dat întinericul, și atunci, fiecare fată își imaginează un Luceafăr al ei. Ei bine, mi s-a întâmplat și mie un lucru frumos, și nu citeam "Luceafărul", era o carte care m-a atras mai întâi prin numele sau, "La Râul Piedra am șezut și-am plâns"... imediat am început să mă întreb: Oare cine a plâns? Și de ce?... Am știut că e o carte specială de la început, pentru că am simțit acea plăcere din primele rânduri. Citisem numai câteva pagini și îmi puteam da deja seama că e noua mea carte preferată. Paulo Coelho a adus în această operă povestea de dragoste a doi tineri. O poveste atât de complicată, dar atât de frumoasă... Doi tineri din Zaragoza se iubesc enorm, încă din copilărie, până pe la vreo șaptesprezece ani, când el se hotărăște să plece să studieze la Madrid. Când el a dispărut, ea suferea enorm și încerca să îl uite, însă nu putea. Au trecut unsprezece ani în care ei nu s-au mai văzut deloc, dar își mai scriau din când în când. În una dintre scrisori, el o invită pe fată la o predică pe care avea să o țină la Madrid, pentru că aceasta era noua lui ocupație, susținea cursuri și cuvântări în care încerca să explice uniunea cu divinul, sau cum spunea el, "Marea Mamă". S-au întâlnit după cei unsprezece ani și au rămas împreună pentru câteva zile. Aceste câteva zile au însemnat cât o viață întreagă, dragostea celor doi a trecut prin atât de multe probe și a fost de multe ori pe punctul de a se prăbuși, însă lacrimile fetei au fost atât de bogate, atât de curate încât au spălat orice urmă de nesiguranță. Poate că n-aș fi povestit despre toate acestea, însă e cartea care m-a

făcut să înțeleg că trebuie să cred în mine până la capăt și chiar dacă o să simt vreodată că nu mă mai pot ridica dintr-o prăpastie în care am alunecat, să rămân acolo, cu siguranță cineva mă va găsi în căutarea sa către “Cea mai frumoasă pledoarie pentru carte”. Am o viață frumoasă, atât de frumoasă, cărțile o fac să fie așa, cărțile marilor scriitori care au încercat și ei să facă totul din nimic, și aproape au reușit. Singurul ingredient al operei e sufletul, balanța ale cărei talere se mișcă mereu și nu vor să ruginească niciodată. Într-o bună zi mi-ar plăcea să fiu și eu în locul tânărului din cartea lui Paulo Coelho, și chiar dacă nu aș povesti despre spiritul pur pe care viața încearcă să-l parcurgă ca pe un drum cu obstacole, aș convinge sufletele că trebuie să iubească... Și nu te poți iubi pe tine, nu poți iubi pe nimeni dacă nu iubești cartea, cu tot cu paginile ei bătrâne și obosite de atâta alergătură prin milioanele de gânduri omenești.

Cea mai frumoasă pledoarie pentru carte... cred că e momentul acela când descoperi că viața e propria carte pe care ai început să o scrii când nici nu știai să vorbești... Și dacă tot ai început-o, atunci fă-o să fie eternă, și adaugă câte o pagină mai bătrână sau mai tânără după fiecare clipă din lunga ta călătorie. Dacă o vei răsfoi vreodată și vei găsi o filă mai bogată, adaugă un semn pentru că acolo se află cea mai frumoasă pledoarie pentru carte...